

Sygn. akt III KRS 74/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania Ł. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 18 czerwca 2015 r. w przedmiocie pozostawienia bez rozpatrzenia zgłoszenia na stanowisko sędziowskie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 18 czerwca 2015 r., nr [...] Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) postanowiła, na podstawie art. 57ac § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133; dalej jako u.p.s.), nie uwzględniać zastrzeżenia Ł.P. (skarżący) do pozostawienia bez rozpoznania jego zgłoszenia na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Skarżący, sędzia Sądu Rejonowego [...] w W., kandydat na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie 23 lutego 2015 r. zgłosił, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego e-nominacje swoją kandydaturę na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102 oraz w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143. Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie pismem z 2 marca 2015 r. zawiadomił skarżącego, że na podstawie art. 57ac § 2 u.p.s. pozostawia jego kandydaturę na wolne stanowisko ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143 bez rozpatrzenia w myśl art. 57aa § 4 u.p.s. Postępowanie wszczęte zgłoszeniem skarżącego jako kandydata na wolne stanowisko sędziowskie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102 zostało umorzone uchwałą nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 9 marca 2015 r. wobec cofnięcia przez skarżącego zgłoszenia.

Skarżący w dniu 23 marca 2015 r. złożył zastrzeżenie do pozostawienia bez rozpoznania jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143. Zarzucił pominięcie faktu uprzedniego cofnięcia omyłkowego zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102, dokonanego 23 lutego 2015 r. o godzinie 10:41 podczas, gdy objęte zastrzeżeniem zgłoszenie zostało dokonane 23 lutego 2015 r. o godzinie 10:51 oraz naruszenia art. 7 w zw. z art. 60 Konstytucji RP poprzez zastosowanie art. 57ac § 2 u.p.s.

Wobec nieuwzględnienia zastrzeżenia kandydata przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zostało ono przekazane Radzie. Po przeprowadzeniu 16 czerwca 2015 r. posiedzenia w sprawie rozpatrzenia i oceny zastrzeżenia, Zespół Członków Rady jednogłośnie zajął stanowisko, że zastrzeżenie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie. W chwili zgłoszenia jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143, nie było prawomocnie zakończone postępowanie ze zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie, ogłoszone w Monitorze Polskim, poz. 102.

Rada po zbadaniu sprawy podzieliła stanowisko Zespołu i nie uwzględniła zastrzeżenia skarżącego. Rada podkreśliła, że zgodnie z art. 57 § 1 u.p.s. każdy,

kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego sądu powszechnego może zgłosić swoją kandydaturę na jedno stanowisko sędziowskie w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia. Stosownie do art. 57ac § 2 u.p.s., jeżeli kandydaturę zgłosi osoba, która nie spełnia wymogów przewidzianych w ustawie, albo zgłoszenie nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w art. 57 § 1, lub zgłoszenie nie zostało uzupełnione w wyznaczonym terminie albo wobec zgłaszającego kandydata toczy się inne postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisko sędziowskie właściwy prezes sądu zawiadamia zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpoznania, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, podając przyczynę.

W ocenie Rady zarzuty wniesione przez kandydata są niezasadne. W czasie, kiedy złożył on zgłoszenie na wolne stanowisko sędziowskie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143, nie było prawomocnie zakończone postępowanie wszczęte na skutek jego wcześniejszego zgłoszenia. Zgodnie z art. 57aa § 4 u.p.s. ponowne zgłoszenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie może nastąpić nie wcześniej niż po dniu zakończenia poprzednio rozpoczętego postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. Postępowanie wszczęte zgłoszeniem skarżącego na wolne stanowisko sędziowskie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102 zostało umorzone dopiero uchwałą nr [...] KRS z 9 marca 2015 r. Wobec powyższego Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że zastrzeżenie kandydata nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący zaskarżył uchwałę Rady odwołaniem. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie: 1) art. 2, 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP poprzez wydanie uchwały przez pozór organu, wobec wadliwego powołania części jego członków na skutek zastosowania art. 7 i 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm., dalej jako poprzednia ustawa o KRS) oraz art. 11-13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej jako ustawa o KRS), które to przepisy są niezgodne z art. 2, 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP; 2) art. 7 w zw. z art. 60 Konstytucji RP poprzez zastosowanie niezgodnych z tym ostatnim przepisem przepisów art. 57aa § 4 u.p.s. oraz art. 57ac

§ 2 u.p.s.; 3) art. 57aa § 4 u.p.s. poprzez nieuwzględnienie, że terminy tam wskazane liczą się w dniach, a zatem bez znaczenia jest sekwencja zgłoszeń na wolne stanowisko sędziowskie dokonanych tego samego dnia; 4) art. 57ac § 2 u.p.s. poprzez bezzasadne jego zastosowanie pomimo, że zarówno w dacie podjęcia przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie decyzji o pozostawieniu zastrzeżenia bez rozpoznania, jak i dacie wydania skarżonej uchwały nie toczyło się postępowanie wszczęte na skutek zgłoszenia skarżącego na wolne stanowisko sędziowskie ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102, albowiem w marcu 2015 r. uprawomocniła się uchwała Rady nr [...] w przedmiocie umorzenia postępowania wszczętego na skutek tego zgłoszenia.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł, że porównanie dyspozycji art. 187 ust. 4 Konstytucji RP z treścią mających ją wykonywać przepisów ustawy o KRS prowadzi do wniosku, że przepisy ustawy zostały wydane z rażącym przekroczeniem zakresu delegacji ustawowej. W ocenie skarżącego, gdyby wolą ustrojodawcy było pozostawienie ustawodawcy zwykłemu uregulowanie składu KRS, wyraziłby to jasno w dyspozycji art. 187 ust. 4 Konstytucji RP, czego jednak nie uczynił. Zdaniem skarżącego, przy zastosowaniu literalnej wykładni przepisu art. 187 ust. 2 Konstytucji RP oczywiście właściwą jest konstatacja, iż bierne prawo wyborcze do Rady przysługuje wszystkim wymienionym w zakresie tego przepisu grupom sędziów, co w ocenie skarżącego znajduje poparcie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 18 lipca 2007 r., K 25/07 (Dz.U. z 2007 r. Nr 138, poz. 976). Jednocześnie, odnosząc się do stanowiska Sądu Najwyższego, który kilkakrotnie wyraził już pogląd, zgodnie z którym ww. zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, skarżący zaznaczył, że w art. 187 ust. 2 Konstytucji RP nie określono wyłącznie prawa sędziów do wyboru piętnastu członków Rady, ale stanowi się, że ci członkowie wybierani są „spośród sędziów”. Wynikają stąd wyraźnie wskazówki ustawodawcy konstytucyjnego, który uformowany konstytucyjnie skład Rady wiąże z udziałem sędziów będących przedstawicielami Sądu Najwyższego i innych sądów. W obliczu wcześniejszych rozważań skarżący podnosi pytanie jak przelicza się prestiż i doświadczenie związane z zajmowaniem stanowisk sędziowskich w sądach wyższej instancji lub różnych pionach sądownictwa na ilość miejsc przyznanych przedstawicielom poszczególnych kurii. Zdaniem skarżącego

ustrojodawca nie dał podstaw do różnicowania środowiska sędziowskiego, nakazując ukształtowanie procesu wyborczego zgodnie z regułami demokratycznymi. W ocenie skarżącego to mądrości sędziów, dokonujących aktu wyborczego, należy pozostawić decyzję, co do tego, którzy spośród nich będą w wykonywaniu swoich konstytucyjnych obowiązków brali udział w staniu na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Skarżący podkreślił ponadto, że nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, jakoby przy podziale miejsc w Radzie Konstytucja RP pozostawiała ustawodawcy swobodę ich podziału, który dokonany został z zachowaniem zasad proporcjonalności, bowiem, co skarżący zaznaczył, powołując się na przykłady, sędziowie niektórych sądów mają kilkunastokrotnie mniejszy wpływ na wybór członków Rady.

Odnosząc się do drugiego z podniesionych zarzutów skarżący zaznaczył, że jego zdaniem art. 57aa § 4 u.s.p. w zw. z art. 57ac § 2 u.p.s. stanowi ograniczenie prawa dostępu do służby publicznej. Blokowanie kandydatów w toczących się postępowaniach konkursowych może powodować przypadkowość i pogorszenie jakości rozstrzygnięć personalnych Rady lub też poważne perturbacje wymiaru sprawiedliwości, gdy w obliczu niepowołania żadnego z kandydatów niezbędne będzie przeprowadzenie ponownej procedury konkursowej. Skarżący podniósł, że sytuacja, w której to przypadek, a nie szczegółowo opisane w ustawie i badane w toku postępowania nominacyjnego kompetencje kandydatów, decydować będzie o dostępie do służby publicznej, w sposób jaskrawy narusza dyspozycję art. 60 Konstytucji RP. Zdaniem skarżącego stosowną reakcją na zaistniałą sytuację powinna być odmowa zastosowania niekonstytucyjnego przepisu, a co się z tym wiąże nadanie biegu wszystkim zgłoszeniom, które spełniają kryteria formalne, także wówczas, gdy toczy się jeszcze jedno czy więcej innych postępowań konkursowych, w których dany kandydat uczestniczy.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 57aa § 4 u.p.s. skarżący podniósł, że terminy określone w tym przepisie liczy się w dniach, zatem bez znaczenia pozostają ustalenia faktyczne poczynione przez Radę, a stanowiące podstawę skarżonej uchwały, że zgłoszenia zostały dokonane 23 lutego 2015 r. odpowiednio o godzinie 10:41 i 10:51. Skoro zatem, zgodnie z wykładnią literalną przepisu postępowanie rozpoczyna się „w dniu” oczywistą wydaje się być konieczność

uznania, że zgłoszenia zostały dokonane jednocześnie, a tym samym nie istnieje jakakolwiek możliwość zastosowania sankcji pozostawienia zgłoszenia bez rozpoznania, gdyż dotyczy ona jedynie uprzednio wszczętego postępowania, a uprzedniość w rozumieniu tego przepisu to złożenie karty w dniu wcześniejszym, co zdaniem skarżącego nie jest może najbardziej racjonalnym rozwiązaniem z punktu widzenia prawodawcy, jednakże nie może powodować dokonywania przez sąd faktycznej korekty treści przepisu, gdyż naruszałoby to zasadę podziału władzy.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 57ac § 2 u.p.s. skarżący zaznaczył, że zarówno w dacie podjęcia przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie decyzji o pozostawieniu zastrzeżenia bez rozpoznania, jak i w dacie wydania skarżonej uchwały nie toczyło się względem skarżącego postępowanie, będące odpowiedzią skarżącego na ogłoszenie zamieszczone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 102, gdyż w marcu 2015 r. uprawomocniła się uchwała Rady nr [...], w przedmiocie umorzenia postępowania wszczętego na skutek tego zgłoszenia. Skarżący zaznaczył, że ustawodawca nie określił momentu, w którym należy badać negatywną przesłankę nakazującą wyeliminowanie zgłoszenia kandydata ze względu na inne toczące się postępowanie konkursowe. W opinii skarżącego ocena ta powinna być dokonywana wedle stanu rzeczy istniejącego w chwili, w której dokonuje się oceny. Zatem Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie, po wniesieniu przez skarżącego zastrzeżenia powinien był dokonać ponownej oceny wystąpienia w sprawie negatywnej przesłanki, warunkującej wyeliminowanie zgłoszenia kandydatury z procedury konkursowej, albowiem tylko w razie nieuwzględnienia odwołania powinno być ono przekazane Radzie, co zdaniem skarżącego znajduje potwierdzenie także w wykładni celowościowej tego przepisu. Nie jest zasadne, by kandydat spełniający wszystkie wymogi formalne, zgłoszwszy się jednocześnie na kilka stanowisk sędziowskich, został pozbawiony, z przyczyn formalnych prawa do poddania się merytorycznej ocenie KRS we wszystkich tych postępowaniach konkursowych.

Skarżący wniósł o uchylenie skarżonej uchwały w całości.

W odpowiedzi na odwołanie skarżącego Rada wniosła o jego oddalenie w całości, podkreślając, że zarówno sposób wyboru jej członków, jak i zastosowane przy podejmowaniu uchwały przepisy prawa nie naruszają norm konstytucyjnych.

Sąd Najwyższy wypowiadał się już niejednokrotnie w kwestii pierwszego z zarzutów podniesionych przez skarżącego, którą to argumentację Rada w pełni podziela, co zatem z tego wynika ww. zarzut skarżącego uznać należy za bezzasadny.

Rada nie podzieliła także stanowiska skarżącego, jakoby znowelizowane przepisy ustawy o KRS doprowadziły do przypadkowości obsadzania stanowisk sędziowskich czy zwiększenia liczby konkursów zakańczanych nieobsadzeniem wolnych stanowisk, z uwagi na brak odpowiednich kandydatów. W ocenie Rady znowelizowane przepisy dają realną możliwość przeprowadzenia jeszcze bardziej wnikliwej analizy porównawczej kandydatów w stosunku do poprzedniego stanu prawnego. Uznać należy je także za proporcjonalne w stosunku do celów ustawy. Ponadto, kwestionowane przez skarżącego przepisy nie zostały uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z konstytucją RP, w związku z tym Rada ma obowiązek ich stosowania.

W ocenie Rady nieuzasadnione jest także twierdzenie skarżącego o dokonaniu jednoczesnego zgłoszenia na dwie procedury konkursowe, skoro bowiem jedno zgłoszenie nastąpiło o godzinie 10:41 a drugie o godzinie 10:51 nastąpiły one jedno po drugim, co skutkowało koniecznością zastosowania procedury przewidzianej w art. 57ac § 2 u.p.s. Odnosząc się do kolejnego z zarzutów skarżącego Rada podniosła, że oceny tego, czy zgłoszenie jest pierwszym czy kolejnym należy dokonywać według stanu faktycznego istniejącego w chwili jego złożenia, nie zaś w dniu podejmowania przez Prezesa Sądu Apelacyjnego decyzji o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpoznania czy też na dzień podejmowania przez Radę uchwały. Skoro kandydat musi spełnić wszystkie warunki ubiegania się o stanowisko sędziego w chwili złożenia zgłoszenia, to tym samym nie mogą istnieć żadne przeszkody prawne uniemożliwiające skuteczne dokonanie tej czynności. Za taką przeszkodę bez wątpienia uznać należy uprzednie złożenie zgłoszenia w innym, niezakończonym konkursie na stanowisko sędziowskie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie skarżącego nie ma uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy za nieuzasadniony uznał zarzut naruszenia art. 2, 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP. Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela pogląd wyrażany w dotychczasowym orzecznictwie (wyroki Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015, z 15 marca 2011 r., III KRS 1/11, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 131, z 2 kwietnia 2014 r., III KRS 8/14; z 12 sierpnia 2014 r., III KRS 31/14, LEX nr 1738498). Zgodnie z tą stabilną linią orzecniczą, art. 187 Konstytucji nie gwarantuje każdemu sędziemu równego prawa głosu w wyborach członków Krajowej Rady Sądownictwa wywodzących się ze środowiska sędziowskiego. Przepis art. 187 Konstytucji stanowi jedynie, że członkowie Krajowej Rady Sądownictwa wybierani są „spośród sędziów Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych”. Przepis ten nie narzuca rozwiązania, które postuluje w odwołaniu skarżący. Zgodnie z argumentacją odwołania, członkowie Rady powinni być wyłaniani w głosowaniu, w którym przedstawiciela środowiska sędziowskiego reprezentujący poszczególne szczeble sądownictwa mieliby taką samą siłę głosu, odpowiadającą liczebności sędziów. Zdaniem Sądu Najwyższego przepis art. 187 Konstytucji takiego rozwiązania ustawowego nie wyklucza, skoro członkowie Rady mają być wybierani „spośród” sędziów sądów powszechnych. Jednak ustawodawca ma dużą swobodę w ukształtowaniu zasad wyboru członków Rady przez sędziów sądów powszechnych. W ocenie Sądu Najwyższego ustawodawca, respektując zasadę proporcjonalności, przyznał szersze uprawnienia sędziom sądów wyższych instancji, w sposób racjonalny i uzasadniony uwzględniając przesłankę doświadczenia zawodowego oraz pozycji zawodowej sędziów pełniących funkcje konstytucyjne.

Sąd Najwyższy uznał za bezpodstawny zarzut naruszenia art. 7 w związku z art. 60 Konstytucji RP poprzez zastosowanie niezgodnych z tym ostatnim przepisem przepisów art. 57aa § 4 u.p.s. i art. 57ac § 2 u.p.s. Z art. 60 Konstytucji RP wynika zasada równego traktowania w dostępie do służby publicznej, która to zasada nie zostaje naruszona w przypadku stosowania jednolitych zasad naboru na wolne stanowiska sędziowskie do wszystkich kandydatów, polegających na możliwości udziału wyłącznie w jednym postępowaniu konkursowym w tym samym czasie. Dobrem chronionym przez art. 60 Konstytucji jest przejrzystość i jawność

reguł stosowanych przy określaniu wymagań związanych z objęciem funkcji w służbie publicznej oraz weryfikowalność stosowanych kryteriów naboru do służby (wyroki TK z 10 maja 2000 r., K 21/99, OTK - ZU nr 4/2000, poz. 109; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK - ZU nr 10/A/2007, poz. 130; z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK - ZU nr 4/A/2008, poz. 63). Przepis ten gwarantuje każdemu obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej. Z przepisu tego wynika także zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej. Określenie w przepisach ustaw trybu ubiegania się o wolne stanowisko w służbie publicznej, zgodnie z którym dana osoba może brać udział w tym samym czasie tylko w jednym postępowaniu konkursowym, nie jest równoznaczne z niezgodnym z art. 60 Konstytucji RP ograniczeniem dostępu do służby publicznej.

Za bezpodstawny Sąd Najwyższy uznał także zarzut naruszenia art. 57aa § 4 u.p.s. poprzez nieuwzględnienie, że terminy tam wskazane liczą się w dniach. Z brzmienia art. 57aa § 4 u.p.s. skarżący stara się wywieść unormowanie, zgodnie z którym w jednym dniu może dokonać zgłoszenia na dowolną liczbę stanowisk sędziowskich, choć celem przyświecającym prawodawcy było wyłączenie możliwości równoczesnego aplikowania w kilku postępowaniach konkursowych. Zgodzić się należy ze skarżącym, że przepis art. 57aa § 4 u.p.s. posługuje się terminami dziennymi. Nie wpływa to jednak w żaden sposób na ocenę zgodności z prawem zaskarżonej uchwały Rady. Z chwilą dokonania pierwszego zgłoszenia przez system informatyczny, w dniu dokonania tego zgłoszenia, rozpoczyna się bieg postępowania konkursowego. Oznaczało to, że z chwilą dokonania przez skarżącego drugiego zgłoszenia, tego samego dnia, choć zaledwie kilkanaście minut później, postępowanie konkursowe z udziałem skarżącego było już w toku.

Sąd Najwyższy nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 57ac § 2 u.p.s. Zgodnie z tym przepisem właściwy prezes sądu zawiadamia zgłaszającego o pozostawieniu jego zgłoszenia bez rozpatrzenia, jeżeli wobec zgłaszającego toczy się inne postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim. To inne postępowanie musi toczyć się nie w chwili powzięcia przez prezesa sądu rozstrzygnięcia o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia, lecz w chwili zgłoszenia kandydatury. Z art. 57ac § 4 u.p.s. wynika, że kandydaturę można

zgłosić ponownie dopiero po dniu zakończenia poprzednio rozpoczętego postępowania. Z kolei art. 57ac § 2 u.p.s. uprawnia prezesa sądu do pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia już tylko z tego powodu, że w dacie zgłoszenia kandydatury toczyło się inne postępowanie konkursowe z udziałem tego samego kandydata. Rozpoznając zastrzeżenia wniesione od pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia przez prezesa właściwego sądu, Rada weryfikuje przyczynę pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia. Rada ocenia, czy przyczyna powołana przez właściwego prezesa sądu mieści się w katalogu przyczyn uprawniających do pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia oraz ocenia, czy przyczyna ta miała miejsce. Dlatego nie ma znaczenia, czy w dacie orzekania przez Radę przyczyna ta nadal istniała. Nie można przyjąć, że nie toczyło się inne postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim z udziałem skarżącego, skoro w dacie zgłoszenia kandydatury skarżącego na wolne stanowisko ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143 takie postępowanie już było w toku (w wyniku zgłoszenia na wolne stanowisko ogłoszone w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 143, które to postępowanie umorzono uchwałą Rady z 9 marca 2015 r.).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.